

tror paa den anden Side, at der bør tages Hensyn dels til den lange Tid, der er hængaaet — og i den Henseende skal jeg bemærke, at nogle af disse Privilegier, hvad der navnlig gjælder for Berlingske Tidendes Vedkommende, strække sig over 100 Aar tilbage i Tiden — og dels til, at det som Følge heraf og af de tidligere Regjeringers Praxis har været indrømmet og paa en Maade erkjendt, at Privilegierne have en Karakter, som jeg vel ikke vil sige kan betegnes som reel, men som dog er af den Bessaffenhed, at man har set paa og fundet sig i, at de bleve gjort til Gjenstand for Handel og meget betydelig Betaling. Jeg tror ikke, at det er overensstemmende med den Hensigt, som den ærede Forslagsstiller ogsaa har sagt, at han har havt, hvad jeg ikke betvivler, at berøbe disse Privilegiehavere, om jeg saa maa sige, uden videre deres Ret eller at sætte dem under saa ugunstige Vilkaar, at Privilegierne blive Gjenstand for en ubetinget Konkurrence gennem Auktion. Hvad det omtalte „indtil videre“ angaar, skal jeg tillade mig at oplyse, at det først er kommet ind ved sidste Thronliste, og Hensigten dermed var ganske vist ikke den at ville kassere disse Privilegier for derved at skaffe Statskassen en Indtægt, men det Hensyn, hvorfor man gjorde det, var netop det, som senere kom frem, nemlig Hensynet til Udgivelsen af en Lov- og Ministerialtidende, som man ventede muligen kunde have Indflydelse paa disse Privilegiers Omfang. Det gjør jo nu forsaavidt ligemeget, i hvilken Hensigt man sætte dette „indtil videre“ til, men jeg tror dog, at ligesom det vakte ikke saa ringe Forbauselse blandt de Mænd, der havde Privilegierne, at man sætte det til, og endog saa foruroligede dem, saaledes vilde de ikke uden Grund beklage sig, naar man nu vilde benytte dette „indtil videre“ til ganske at lade, som om disse Privilegier slet ikke eksisterede. Der er leilighedsvis berørt et Moment, som jeg i Henhold til dette Forslags § 2 skal opholde mig et Dieblæk ved; det er den Bestemmelse, at det ogsaa skal være afhængigt af Indenrigsministeren at bestemme, paa hvor lang Tid en saadan Ret skal kunne erhverves. Jeg kan ikke sige Andet, end at Regjeringen Intet kan

have at beklage sig over, naar man giver den Frihed til at tage Bestemmelse i saa Henseende, men jeg vilde, for gjennem en saadan Bestemmelse at tjene den offentlige Interesse, anse det for en Nødvendighed at sætte denne Tid meget lang, thi det er aabenbart en Sag af ikke lidet Betydning, at der ikke hvert Dieblæk skiftes mellem de Blade, hvort Folk med Sikkerhed kunne søge de Bekjendtgjørelser, som det er dem om at gjøre at komme til Kundskab om. Denne Ubestemthed vilde jo aabenbart være undgaaet, dersom man gik ind paa den Tanke, som her fra flere Sider er fremkommen, nemlig at lade Regjeringen udgive et saadant Avertissementsblad. Men foruden hvad min ærede Kollega i denne Henseende har udtalt, vil jeg sige, at en væsentlig Fordring for, at en saadan Bekjendtgjørelsesmaade virkelig kunde siges ikke blot juridisk at indeholde det Tilstrækkelige, men ogsaa faktisk at være fyldestgørende, vilde være den, at en saadan Tidende blev læst. Det er ikke nok, at man gjør det muligt for Folk at abonnere paa den, ja det er ikke engang nok, at Folk abonnere paa den, naar dens Indhold forresten er af den Bessaffenhed, at Folk efter meget kort Tid ikke finde det Umagen værd at læse den. Jeg tror, at man i de offentlige Bekjendtgjørelses Interesse er meget bedre tjent med at knytte dem til et Blad, som af andre Grunde har den størst mulige Udbredelse, og jeg finder det ligeledes rigtigt, naar man har fastholdt, at det burde være et mere almindelig udbredt Blad, i hvilket saadanne Bekjendtgjørelser skulde indrykkes, og tillige et lokalt Blad, fordi det ikke lader sig negte, at Læsefredsen for disse Blade er noget forffjellig. — Jeg skal ikke opholde det ærede Thing længere med disse Betragtninger, men skal, som jeg begyndte med, erklære mig og ikke blot mig, men — jeg tør sige — Regjeringen villig til at forhandle med det Udvalg, som ventelig maatte blive nedsat, for at se at komme til en Overenskomst om Ordningen af disse Forhold, der kunde tilfredsstille alle de berettigede Interesser, og jeg tillader mig i denne Henseende at fremhæve, at dette Spørgsmaal i Grunden mindst vedkommer Indenrigsministeren, men meget mere andre af mine Kolleger, og da navnlig Justits-